

Dr. David Yonggi Cho

ŠTVRTÁ
DIMENZIA

Predhovor

Je pre mňa veľkou ctou písať úvodné riadky k vzrušujúcej knihe môjho brata v Kristovi - Davida (Paula) Yonggi Choa. Som mu osobne zaviazaný za duchovnú silu a pohľady do Písma, ktoré som skrze neho prijal od Boha.

Slúžil som jeho obrovskému zboru v Soule v Kórei, keď nám za-telefonovali, že naša dcéra bola vážne zranená pri ťažkej autonehode v Iowe. Keď sme s manželkou v rýchlosti odchádzali, náš dobrý priateľ David Yonggi Cho nás odprevádzal k lietadlu, modlil sa za nás, podopieral nás a povzbudzoval. Keď som potom dorazil na miesto a sedel v temných nočných hodinách pri lôžku dcéry, ktorá len o vlások unikla smrti, a práve bola po amputácii nohy vo veľkých bolestiach, čítal som stranu za stranou z rukopisu knihy, ku ktorej teraz s nadšením pripájam niekoľko slov.

Objavil som realitu dynamickej dimenzie modlitby, do ktorej vstupujeme tým, že začneme vidieť uzdravenie skôr, než sa prejaví. Tento dlhým cestovaním utrmácaný pastor, tento trpiaci otec si podčiarkoval v onom pôvodnom rukopise riadok za riadkom. Môžem len dúfať a modliť sa za to, aby sa táto kniha dostala do rúk mnohých kresťanov, a takisto k neveriacim, a aby z nej prijali úžasné duchovné pravdy, o ktorých hovorí. Nesnažte sa ich pochopiť. Vstúpte do nich! Sú skutočné. Fungujú. Zažil som to.

Ďakujem Ti, David Yonggi Cho, za to, že si dovolil Duchu Svätému, aby nám a svetu poslal túto zvesť. Boh Ťa má rád a ja tiež!

Robert H. Schuller

Autorov predhovor

Táto kniha bola napísaná v roku 1979. V tej dobe sme mali asi 50 000 členov, teraz nám však Boh dal 700 000 členov.

Keď som túto starú knihu prečítal, s údivom som zistil, že nemám, čo by som nejako zásadne zmenil na jej obsahu.

Zaiste, že na mnohých miestach som našiel nezrelé myšlienky a nepresné výrazy, čo by mohlo spôsobiť nedorozumenie. Angličtina je pre mňa druhým jazykom a niekedy mám veľké problémy vyjadriť presné odtiene svojich názorov - a v roku 1979 to bolo ešte horšie.

Preto som sa rozhodol prepísať niektoré pasáže tejto knihy, aby jej myšlienky boli jasnejšie. Takisto chcem pripojiť niečo viac o zákonoch viery a duchovnej pravdy, ktoré som objavil v priebehu týchto pätnástich rokov.

Mojou úprimnou túžbou je vidieť čo najviac ľudí, ktorí budú povzbudení a ktorým bude poskytnutá pomoc na ich duchovnej púti tohto veľkého pochodu viery s naším Pánom Ježišom Kristom.

Úvod

Na prahu života

V období plnom zmätkov, ktoré nasledovalo po kórejskej vojne, bol som jedným z mnohých, ktorí zápasili o holú existenciu. Nemal som nič, ale nevzdával som sa a denne som zdolával niekoľko rôznych zamestnaní.

Jedno popoludnie som pracoval ako domáci učiteľ. Náhle som pocítil, ako mi z hĺbky hrudníka niečo vteká do úst. Za chvíľu som ich mal plné. Takmer som sa zadusil. Keď som ústa otvoril, vyliala sa z nich krv. Pokúšal som sa krvácanie zastaviť, ale krv mi ďalej prúdila z úst aj z nosa. Čoskoro som jej mal plné brucho a hrudník. Zoslabol som, až som stratil vedomie. Keď som sa prebral, všetko sa so mnou točilo. Sotva som sa dostal domov.

Mal som devätnásť rokov a smrť na jazyku.

Chodte domov, mladý muž

Moji vydesení rodičia ihneď predali časť svojho majetku, aby ma mohli zaviezť do jednej vychýrenej nemocnice. Lekári ma dôkladne vyšetrili a diagnóza znela: nevyliciteľná tuberkulóza.

Keď som počul tento výrok, uvedomil som si, ako veľmi sa mi chce žiť. Všetky moje sny a plány do budúcnosti mali teraz skončiť skôr, než život vlastne vôbec začal.

Zúfalo som sa obrátil na lekára, ktorý povedal tú osudnú diagnózu. „Pán doktor,“ naliehal som, „to pre mňa nemôžete vôbec nič urobiť?“

Jeho odpoveď mi potom mnohokrát znela v ušiach. „Nie. Tento typ tuberkulózy je veľmi neobvyklý. Šíri sa tak rýchlo, že sa nedá nijako izolovať. Zostávajú vám tri, nanajvýš štyri mesiace života.“

Chodíte domov, mladý muž. Jedzte, na čo máte chuť a rozlúčte sa so svojimi priateľmi.“

Skleslý som odišiel z nemocnice. Na uliciach som stretal stovky utečencov a cítil som sa s nimi zvlášť spriaznený. Bol som bez nádeje a rovnako ako oni opustený.

Domov som sa vrátil ako omámený. Zavesil som si na stenu kalendár na tri mesiace a čakal som na smrť. Keďže som bol vychovaný ako budhista, modlil som sa každý deň, aby mi Budha pomohol, ale stále neprichádzala žiadna nádej a mne bolo zo dňa na deň horšie.

Ako som cítil, že sa môj život chýli ku koncu, stratil som vieru v Budhu. Začal som volať k neznámemu Bohu a ani som netušil, ako Jeho odpoveď veľmi zmení môj život.

Rozhodli slzy

O niekoľko dní neskôr ma navštívila akási študentka a začala mi hovoriť o Ježišovi Kristovi. Povedala mi o Jeho narodení z panny, o Jeho smrti na kríži, o Jeho vzkriesení a o spasení z milosti. Jej rozprávania mi pripadalo nezmyselné. Neuveril som mu, ani som tejto nevedomej mladej žene nevenoval veľa pozornosti. Keď odišla, ulavilo sa mi.

Lenže ona na druhý deň prišla znova. Chodila za mnou deň čo deň a zakaždým ma obťažovala rozprávaním o Ježišovi Kristovi, o Bohu a človeku v jednej osobe. Keď to už trvalo viac ako týždeň, rozčúľil som sa, hrubo som ju okríkol, aby mi dala pokoj.

Namiesto toho, aby zahanbene utiekla, alebo mi rovnako hrubo odpovedala, jednoducho si klakla a začala sa za mňa modliť. Po lícach jej stekali veľké slzy súcitu, úplne cudzieho mojím prepracovaným, neplodným budhistickým filozofiám a rituálom.

Keď som uvidel jej slzy, hlboko ma to dojalo. Táto dievčina bola v niečom iná. Neodriekavala mi náboženské príbehy, ona svoju vieru skutočne žila. Skrze jej lásku a jej slzy som pocítil Božiu prítomnosť.

„Slečna,“ prosil som, „neplačte. Ospravedlňujem sa vám. Teraz som spoznal vašu kresťanskú lásku a keďže mi už nezostáva veľa života, stanem sa kresťanom kvôli vám.“

Okamžite sa celá rozžiarila a chválila Boha. Potom mi stisla ruku a podala mi svoju Bibliu.

„Hľadajte v Biblii,“ poradila mi, „keď ju budete verne čítať, nájdete v nej slová života.“

Prvýkrát v živote som držal v ruke Bibliu. Namáhavo som lapal po dychu, keď som ju otvoril na začiatku Prvej knihy Mojžišovej.

Dievčina sa usmiala a nalistovala mi Matúšovo evanjelium.

„Pane, vám je tak zle, že keď začnete od Prvej knihy Mojžišovej, asi nebudete mať čas dočítať Bibliu až do knihy Zjavenia. Keď začnete Matúšovým evanjeliom, pekne to stihnete.“

Čakal som, že nájdem hlboké filozofické a morálne učenie, a tak ma slová, ktoré som čítal, veľmi udivili a pohoršili: „Abrahám splodil Izáka, Izák Jáкова, Jákov splodil Júdu a jeho bratov.“

Bolo mi z toho trápne. Zatvoril som Bibliu a povedal som: „Slečna, toto ja čítať nebudem. Hovorí sa tu len o tom, kto sa komu narodil. To by som rovnako dobre čítať telefónny zoznam.“

„Pane,“ odpovedala mi, „to je tým, že pre vás zatiaľ tieto mená nič neznamenajú. Ako budete čítať ďalej, stanú sa pre vás niečím cenným.“ To ma povzbudilo a pustil som sa znovu do čítania.

Živý Pán

Keď som čítal Bibliu, nenašiel som v nej žiadne filozofické systémy, žiadne medicínske teórie, žiadne náboženské rituály. Na jednu významnú tému som však narazil - Biblia ustavične hovorila o Ježišovi Kristovi, Božom Synovi.

Blízkosť smrti ma priviedla k pochopeniu, že potrebujem niečo väčšie než náboženstvo, väčšie než filozofiu, dokonca väčšie než súčiť s utrpením, ktoré je ľudským údelom. Potreboval som niekoho, kto by so mnou zdieľal moje zápasy a bolesti, niekoho, kto by mi dal víťazstvo.

Pri čítaní Biblie som pochopil, že ten Nieкто je Pán Ježiš Kristus.

Ježiš Kristus neprišiel s náboženstvom, etickým kódexom ani systémom rituálov. Ježiš priniesol ľuďom spasenie veľmi živým a praktickým spôsobom. Nenávidel hriech, ale miloval hriešnika a prijímal všetkých, ktorí k Nemu prichádzali. Pretože som si bol hlboko vedomý svojich hriechov, vedel som, že potrebujem Jeho odpustenie.

Kristus uzdravoval. Chorí a postihnutí k Nemu prichádzali a On uzdravil každého, koho sa dotkol. Keď som to čítal, začala v mojom srdci rásť viera. Začal som dúfať, že by mohol uzdraviť aj mňa.

Kristus prinášal pokoj strápeným. Vyzýval: „*Majte vieru v Boha! Neznepokojujte sa! Nie je dôvod báť sa.*“ Kristus nenávidel strach a ukazoval ľuďom, že sa narodili, aby boli živí vierou. Tým, ktorí za Ním prichádzali, aby im pomohol, dával dôveru, vieru a pokoj. Táto úžasná zvesť ma naplnila vzrušením.

Kristus kriesil mŕtvych. Nenašiel som v Biblii ani jediný prípad, že by viedol smútočný obrad. Mŕtvym vracal život, a tak menil pohreby na slávne vzkriesenia.

Najnápadnejší bol pre mňa Kristov súcit s posadnutými. Počas kórejskej vojny veľa ľudí stratilo svoje rodiny a obživu. Mnoho z nich sa nervovo zrútilo a dostali sa úplne pod diablovu moc. Okradnutí o domov, bezcieľne blúdili ulicami.

Kristus bol schopný vysporiadať sa aj s týmto problémom. Vyháňal démonov a navracal posadnutých do normálneho života. Kristova láska bola mocná, dotýkala sa životov a potrieb všetkých, ktorí k Nemu prichádzali.

Presvedčený, že Kristus žije, a zasiahnutý vitalitou Jeho služby som pokľakol a poprosil Ho, aby prišiel do môjho srdca, aby ma spasil, uzdravil a zachránil pred smrťou.

Okamžite ma zaliala radosť zo spasenia a pokoj, prameniacy z Kristovo odpustenia. Vedel som, že som spasený. Plný Ducha Svätého som sa postavil a kričal: „Sláva Pánovi!“

Od tej chvíle bola pre mňa Biblia tým, čím je vyhladnutému chlieb. Dala mi základ pre vieru, ktorú som potreboval. Navzdory lekárskej prognóze aj všetkým starým pocitom strachu som čoskoro vedel, že budem žiť. Nielenže som počas troch mesiacov nezomrel, ale počas troch ďalších som bol zase na nohách.

Od tej doby som zvestoval dynamické evanjelium Ježiša Krista. Tá dievčina, ktorej meno som sa nikdy nedozvedel, ma zoznámila s tým najvzácnejším menom, aké kedy budem poznať.

Počas ďalších rokov mi Boh pomohol pochopiť niekoľko dôležitých princípov viery. S týmito princípmi vás zoznamujem na nasledujúcich stránkach, aby ste mohli vstúpiť do hlbšej dimenzie a plnšieho života s Ježišom Kristom.

Kristus sa nemení. Je rovnaký včera, dnes i naveky.

Kristus chce niesť tvoje bremená. Môže ti odpustiť a uzdraviť ťa. Môže vyhnať satana a dať ti dôveru, vieru a pokoj.

Kristus ti chce dať večný život a stať sa súčasťou tvojho každodenného života. Zlodeji prichádzajú, aby zabíjali a ničili, ale Ježiš

Kristus prichádza, aby ti daroval život. Život plný a slobodný.

Skrze prítomnosť Ducha Svätého je Ježiš s tebou práve teraz. Túži ťa uzdraviť a zachrániť pred smrťou. Je to tvoj živý Pán. Upni svoju vieru k Ježišovi Kristovi a očakávaj zázrak ešte dnes.

1. KAPITOLA

Inkubácia: zákon viery

Boh ukazuje svoju veľkú moc skrze teba a tvoju osobnú vieru. Biblia hovorí: „*Boh každému udelil mieru viery.*“ (Rim 12,3 upr.) Z toho je úplne zrejmé, že máš vieru - či už to cítiš, alebo nie. Môžeš sa pokúšať „cítiť“ vieru, ale či už ju cítiš alebo nie, keď vieru potrebuješ, je ti k dispozícii.

Je tu a ty ju máš používať. Máš dve ruky. Keď ich potrebuješ, zodvihneš ich a pohybuješ nimi. Nepotrebuješ cítiť, že visia na ramenách, aby si vedel, že ich máš.

Sú však určité spôsoby, ktorými viera koná a spája ťa s nebeským Otcom, ktorý v tebe prebýva. Biblia hovorí, že viera je „*podstatou vecí, na ktoré sa nadejeme*“, a to podstata, ktorá skôr, než môže byť plne a efektívne využitá, prechádza najprv vývojovou fázou inkubácie. Teraz sa môžeš pýtať: „Čo je potrebné na to, aby bola moja viera použiteľná?“ Sú štyri základné kroky procesu inkubácie.

Princíp pohľadu do budúcnosti (jasné ciele)

Aby sme mohli používať vieru, potrebujeme najprv byť schopní vidieť v duchu jasné ciele. Viera je podstatou „*vecí (konkrétnych vecí), v ktoré dúfame*“. Ak máš cieľ, ktorý je nejasný a nedostatočne určitý, si mimo dosah toho Jediného, ktorý môže naplniť tvoje plány, pretože ty sám si nie si istý, čo presne je tvojím cieľom. Musíš mať jasne definovaný cieľ viery, aby si zakúsil, že viera koná. Túto lekciu som sa naučil veľmi zvláštnym spôsobom.

Slúžil som niekoľko mesiacov a bol som taký chudobný, čo sa týka materiálnych vecí, že som nemal vôbec nič. Bol som slobodný a žil som v malej prenajatej izbe. Nemal som stôl, stoličku ani posteľ. Jedol som na zemi, spal som na zemi, študoval som na zemi a ešte som

* V našom preklade pod pojmom inkubácia rozumejte „zrod, rozvoj a dovŕšenie dospelosti“ (popr. „zrodiť, rozvíjať a priviesť k dospelosti“)

denne nachodil mnoho kilometrov, aby som získal stratené duše.

Raž som bol pri čítaní Biblie obrovsky zasiahnutý Božími zaslúbeniami. Biblia hovorila, že keď budem dôverovať Ježišovi a modliť sa v Jeho mene, prijmem to, o čo žiadam. Biblia ma takisto naučila, že som syn Boží, dieťa Kráľa kráľov a Pána pánov!

Povedal som teda: „Otče, prečo by dieťa Kráľa kráľov a Pána pánov malo žiť bez stola, stoličky a nachodiť denne pešo mnoho kilometrov? Prinajmenšom by som mal mať jednoduchý stôl a stoličku a takisto obyčajný bicykel, aby som mohol jazdiť po svojich každodenných návštevách.“ Cítil som, že podľa Písma by som tento druh vecí mohol od Pána žiadať. Klakol som si a modlil som sa: „Otče, modlím sa. Pošli mi, prosím, stôl, stoličku a bicykel.“ Veril som a chválil Boha za veci, o ktoré som žiadal.

Od toho okamihu som čakal na doručenie vecí, za ktoré som sa modlil. Mesiac prešiel bez odozvy. Potom druhý, tretí, štvrtý, piaty, šiesty a stále som čakal. Nič sa nestalo. Jedného daždivého dňa som bol skutočne zdeprimovaný. Nemal som ten večer čo jesť, bol som tak hladný a unavený, že som sa začal sťažovať: „Pane, pred niekoľkými mesiacmi som Ťa žiadal o stôl, stoličku a bicykel a dodnes som nič z toho nedostal. Vieš, že kážem evanjelium chudobným ľuďom v tejto úbohej štvrti. Ako im môžem hovoriť, aby skúsili veriť, keď to sám nedokážem? Ako ich môžem žiadať, aby dôverovali Pánovi a žili skutočne podľa Slova a nie „samým chlebom“?

Otče, som veľmi sklamaný. Neviem, čo sa deje, ale viem isto, že nemôžem zapierať Tvoje Slovo. Slovo musí zostať. Som si istý, že odpovieš na moju modlitbu, neviem však kedy a ako. Ak na ňu odpovieš po mojej smrti, aký z toho budem mať úžitok? Pokiaľ na moju modlitbu odpovieš, prosím, urýchli to! Prosím!“

Potom som sa posadil a začal som plakať. Naraz prišla do mojej duše vyrovnanosť a tíšenie. Kedykoľvek som mal tieto pocity, vedomie Božej prítomnosti, On vždy hovoril k môjmu duchu, preto som čakal. A potom sa ten jemný, tichý hlas rozlial v mojej duši a Duch povedal: „Môj synu, je to dávno, čo som počul tvoju modlitbu.“

Okamžite som vyhrkol: „Kde je teda môj stôl, stolička a bicykel?“

Potom Duch povedal: „Ty a všetky moje deti ma prosíte, dožadujete sa u mňa rôznych odpovedí, ale prosíte neurčito, preto vám neodpovedám. Vari neviete, že sú tucty druhov stolov, stoličiek a bicyklov? Jednoducho požiadate o stôl, stoličku a bicykel. Nežiadate o určitý stôl, určitú stoličku a určitý bicykel.“

To bol bod obratu v mojom živote. Žiadny profesor na biblickej škole ma nikdy neučil podľa týchto zásad. Urobil som chybu, ale toto mi otvorilo oči.

Potom som povedal: „Pane, skutočne chceš, aby som sa modlil konkrétne?“ Tentoraz ma Pán viedol do jedenástej kapitoly Židom: „Viera je podstatou vecí (konkrétnych vecí), na ktoré sa nadějeme.“

Kľakol som znova k modlitbe. „Otče, ľutujem. Urobil som veľkú chybu. Nerozumel som Ti. Ruším svoju minulú modlitbu. Začnem znova.“

Tentoraz som Mu udal rozmery stola a požiadal som, aby bol vyrobený z filipínskeho mahagónu. Chcel som najlepší druh stoličky so železným rámom a kolieskami, aby som mohol, keď budem sedieť, sám seba komandovať ako „veľký pán“.

Potom som prešiel k bicyklu a skutočne som veľmi uvažoval, pretože bolo tak veľa druhov bicyklov: kórejské, japonské, tchaj-wanské a nemecké. Bicykle vyrobené v Kórei alebo Japonsku boli vtedy veľmi chabé. Chcel som mať veľmi dobrý bicykel, a pretože stroje vyrobené v Spojených štátoch boli najlepšie, povedal som: „Otče, chcem mať bicykel vyrobený v Spojených štátoch s prehadzovačkou, aby som mohol ovládať rýchlosť.“

Objednal som tieto veci v natoľko jednoznačných pojmoch, že Boh nemohol pri ich doručení urobiť chybu. Potom som cítil, ako viera stúpa a moje srdce ňou preteká. Radoval som sa v Pánovi a v tú noc som spal ako malé dieťa.

Keď som sa však o pol piatej prebudil, aby som sa pripravil na ranné modlitebné zhromaždenie, zistil som, že moje srdce je prázdne! Večer som mal všetku vieru na svete, ale zatiaľ čo som spal, akoby viera vzala krídla a opustila ma. Nič som v srdci necítil. Povedal som: „Otče, to je hrozné. Jedna vec je mať vieru, ale niečo úplne iné je udržať ju, dokiaľ neprijmem odpoveď.“

To je bežný problém všetkých kresťanov. Počujú hostujúceho katechéta, a keď im slúži, sú naplnení vierou, ale skôr než sa dostanú domov, všetko stratia. Ako keby ich viera takisto vzala krídla a odletela preč.

Keď som v to ráno čítal Bibliu a hľadal nejaké slovo, na ktoré by som pri rannom zhromaždení hovoril, utkvel môj pohľad na Rimanom 4,17: „*Boh oživuje mŕtve a povoláva to, čo nie je, ako by bolo.*“ Srdce sa sústredilo na toto slovo a jeho obsah začal pôsobiť. Hovoril som si: „Mohol by som takisto povolávať veci, ktoré nie sú, ako keby

boli, ako keby som ich skutočne mal. Prijal som odpoveď na problém, ako udržať vieru!"

Vyrazil som do nášho cirkevného stanu, kde sa už ľudia začali modliť a po niekoľkých piesňach som začal kázať. Vyložil som slovo a povedal: „Priatelia, Pán ma požehnal, mám stôl vyrobený z filipínskeho mahagónu, krásnu stoličku s kovovým rámom a kolieskami a bicykel vyrobený v Spojených štátoch, ktorý má prehadzovačku. Chvála Pánovi, prijal som všetky tieto veci!"

Ľudia si vydýchli, pretože vedeli, že som absolútne chudobný. Vychvaľoval som sa tými vecami a oni nemohli uveriť svojim ušiam. Vo viere som skutočne chválil Pána, robil som to, čo Božie slovo hovorí.

Po zhromaždení, keď som odchádzal, prišli za mnou traja mladíci s prosbou: „Pastor, chceli by sme tie veci vidieť.“

Zarazil som sa a stuhol. Nepočítal som s tým, že budem musieť tieto veci ukazovať. Tí ľudia žili v chudobnej štvrti a keby zistili, že som ich raz oklamal, bolo by to naposledy, čo som tam slúžil. Nikdy by sa nevrátili. Bola to hrozná situácia, a tak som sa začal modliť k Pánovi: „Pane, od samého začiatku to nebol môj nápad. Bol to Tvoj nápad, aby som to takto hovoril. Ja som Ťa len poslúchol a teraz som v strašnej situácii. Hovoril som, ako keby som tie veci mal. Ako to mám vysvetliť? Musíš mi pomôcť!"

Potom prišiel Pán a pomohol mi nápadom. Povedal som: „Poďte do mojej izby a uvidíte.“

Všetci šli a rozhliadali sa, kde uvidia stôl, stoličku a bicykel. Povedal som: „Nerozhliadajte sa. Ukážem vám to neskôr.“ Ukázal som prstom na pána Parka, ktorý je v súčasnosti pastorom jedného z najväčších zborov Assemblies of God v Kórei a povedal som: „Položím ti otázku. Ak mi na ňu odpovieš, ukážem vám všetky tie veci. Ako dlho si bol v bruchu svojej matky, než si sa narodil?"

Poškrabal sa na hlave a povedal: „Predsa deväť mesiacov.“

Spýtal som sa znova: „Čo si tam deväť mesiacov robil?"

„Rástol som.“

„Ale nikto ťa nevidel," pokračoval som.

„Nie, nikto ma nemohol vidieť, pretože som bol vo svojej matke.“

Potom som dodal: „Bol si rovnako tak dieťaťom v bruchu svojej matky, ako keď si sa narodil. Dal si mi správnu odpoveď. Včera večer som kľáčal práve tu a modlil som sa za stôl, stoličku a bicykel

a mocou Ducha Svätého som ich počal. Je to, ako keby boli v mojom vnútri a práve rástli. A sú rovnako tak stolom, stoličkou a bicyklom, ako budú, až ich ľudia uvidia v čase ich doručenia.“

Začali sa smiať a smiať. Povedali: „To je prvýkrát, čo vidíme muža tehotného stolom, stoličkou a bicyklom.“ Potom odišli a začali rozširovať po celom meste, že kazateľ je tehotný stolom, stoličkou a bicyklom. Ťažko som mohol prejsť mestom bez toho, aby sa zbehli ženy, ktoré sa pozerali na mňa a chichotali sa. Štyria mládenci za mnou chodili v nedeľu, dotýkali sa môjho brucha a hovorili: „Pastor, pozri sa, ako priberáš!"

Vedel som, že všetky tie veci vo mne rastú. Rovnako ako matke určitý čas trvá, než porodí dieťa, aj tebe nejakú dobu potrvá, než sa tvoje jasné ciele stanú realitou.

Pokračoval som v každodennom chválení Pána za veci, o ktoré som žiadal, a keď prišiel Boží čas, všetky tie veci som mal. Presne také, o aké som prosil - stôl vyrobený z filipínskeho mahagónu, japonskú stoličku s kolieskami, takže som mohol chodiť dookola, keď som si na ňu sadol, a skoro nepoužitý bicykel s prehadzovačkou, od syna jedného misionára. Priniesol som stôl, stoličku a bicykel domov a celý môj modlitebný život sa zmenil! Boh ma naučil úžasnú pravdu.

Než som získal túto skúsenosť, modlil som sa neurčito, ale od tej doby až dodnes som sa už nikdy nemodlil vo všeobecných pojmoch. Keby Boh odpovedal na neurčitú modlitbu, nikdy by si nepoznal, že na tú neurčitú modlitbu odpovedal. Z tohto dôvodu slovo Božie jasne hovorí: „*Všetko, za čokoľvek (buďte konkrétni) modliac sa prosíte, verte, že dostávate, a bude vám.*" (Marek 11,24) Musíte žiadať určito a konkrétne.

Keď Timeov syn, slepý Bartimeus, utekal za Ježišom Kristom, kričal: „*Ježišu, Synu Dávidov, zmiluj sa nado mnou!*" Aj keď každý vedel, že Bartimeus žiada o uzdravenie slepoty, Ježiš sa spýtal: „*Čo chceš, aby som ti učinil?*" Bartimeus povedal: „*Rabbíni, žeby som videl.*" Ježiš odpovedal: „*Id, tvoja viera ťa uzdravila!*" A Bartimeus ve oči prehliadli! Kristus nehlásil uzdravenie skôr, než oň Bartimeus konkrétne nepožiadala. Keď prinášaš Pánovi svoje prosby, prichádzaj s konkrétnou prosbou, určitou vecou, jasným cieľom, ktorý chceš dosiahnuť.

Raz, keď som kázal ako hosťujúci kazateľ v jednom zbore, pastora manželka ma pozvala do kancelárie. Tam ma pastor požiadal,

aby som sa modlil za jednu ženu.

„Za čo sa mám modliť?“ spýtal som sa.

„Ona sa chce vydať a nenašla vhodného človeka.“

„Povedzte jej, nech sem príde,“ povedal som.

Vstúpila milá slobodná žena okolo tridsiatky. „Sestra, ako dlho sa modlíš za manžela?“ spýtal som sa.

„Viac než desať rokov,“ odpovedala.

„Prečo Boh neodpovedal po viac ako desiatich rokoch?“ spýtal som sa. „O akého manžela si prosila?“

Pokrčila ramenami: „To záleží na Bohu. Boh vie všetko.“

„To sa mylíš,“ povedal som. „Boh koná skrze tvoje prosby. Boh je večný Zdroj, ale jedná skrze tvoje konkrétne modlitby. Chceš, aby som sa skutočne za teba modlil?“

„Áno.“

„Dobre. Prines čistý papier, pero a sadni si pred mňa.“ Sadla si a ja som začal: „Ak napíšeš odpovede na moje otázky, budem sa za teba modliť. Prvá otázka: Chceš manžela, ale akého vlastne? Aziata, belocha alebo černocho?“

„Belocha.“

„Dobre. Napíš to. Teraz druhá otázka: Chceš, aby bol vysoký meter osemdesiat, alebo aby bol malý - meter päťdesiat?“

„Ó, tak to chcem vysokého manžela.“

„Napíš to. Tretia otázka: Chceš, aby tvoj manžel bol štíhly, aby dobre vyzeral, alebo chceš pekne tučného muža?“

„Chcem, aby bol štíhly.“

„Napíš štíhly. Štvrtá otázka: Aké chceš, aby mal záľuby?“

„Hudbu.“

„Dobre, napíš hudbu. Piata otázka: Aké chceš, aby mal zamestnanie?“

„Učiteľ.“

„Dobre, napíš učiteľ.“ Prešiel som s ňou desať bodov, a potom som povedal: „Prečítaj, prosím, nahlas svoj zoznam.“ Prečítala teda každý z tých desiatich bodov nahlas. Potom som povedal: „Zavri oči. Vidíš svojho manžela?“

„Áno. Jasne ho vidím.“

„Dobre, poďme ho teraz objednať. Dokiaľ nevidíš svojho manžela jasne vo svojich predstavách, nemôžeš urobiť konkrétnu objednávku. Ak nie si konkrétna, ako môžeš vedieť, že Boh odpovedal na tvoju modlitbu? Musíš ho jasne vidieť, skôr než sa začneš modliť.“

Inými slovami: skôr ako sa začneš modliť, musíš mať konkrétne požiadavky, pretože Boh nemôže odpovedať na neurčité modlitby, keď ty sama si nie si istá.

Pokľakla, položil som ruky na jej hlavu a modlil som sa: „Bože, ona vie konkrétne, akého manžela by chcela. Vidím jej manžela vierou. Ty poznáš jej manžela. Objednávame ho v mene Ježiša Krista.“

„Sestra, vezmi si tento popísaný papier domov a prilep si ho na zrkadlo. Každý večer, skôr než pôjdeš spať, nahlas prečítaj tých desať bodov. Každé ráno, keď vstaneš, prečítaj tých desať bodov nahlas a chváľ Boha za odpoveď.“

Uplynul rok a znova som prechádzal tou oblasťou. Manželka toho pastora mi zavola a povedala: „Pastor, mohol by si prísť? Pozývame ťa na obed.“

„Samozrejme,“ odpovedal som. Išiel som teda s nimi na obed.

Akonáhle som prišiel do reštaurácie, povedala: „Och, vydala sa! Ona sa vydala!“

„Kto sa vydal?“

„Pamätáš si na tú dievčinu, za ktorú si sa modlil? Požiadal si ju, aby napísala desať bodov. Vydala sa!“

„Áno,“ povedal som. „Už si spomínam. Ako sa to stalo?“

„V to leto prišiel do zboru jeden stredoškolský učiteľ s kvartetom. Mal u nás týždenné spevácke evanjelizačné zhromaždenia. Bol slobodný a všetky mladé dievčatá sa doňho „zbláznili“. Chceli s ním ísť na rande. Ale ten chlapík bol k mladým dievčatám nevšímavý. Bol však fascinovaný tou staršou dievčinou. Stále sa okolo nej točil, a kým odišiel, požiadal ju o ruku. A ona bez okolkov povedala áno.“

Vzali sa v našom zbore a v deň svadby priniesla jej matka ten papier s desiatimi bodmi, všetkým ho prečítala a potom ho roztrhala.“

Možno to znie ako rozprávka, ale je to pravda. Skutočne to tak funguje. Chcem ti pripomenúť jednu vec: Boh je v tebe. Nikdy neurobí nič, čo by sa týkalo tvojho života, nezávisle od teba. Chce konať skrze tvoje myslenie, vieru, presne vymedzené žiadosti. Takže, kedykoľvek chceš prijať odpoveď od Pána, predlož Mu v modlitbe jasnú vec.

Nehovor iba: „Ó, Bože, požehnaj ma, požehnaj ma!“ Vieš, koľko požehnaní je v Biblii? Je tam 8000 zaslúbení. Ak povieš: „Bože, požehnaj ma,“ musel by sa ťa pýtať: „Ktoré z 8000 zaslúbení by si chcel naplniť? Aj keď Boh pozná tvoje srdce, Biblia hovorí, že musíš žiadať: „Žiadajte, a bude vám dané...“ (Mt 7,7), a to zahŕňa uvádza-

nie konkrétnych požiadaviek. Buď teda určitý. **Vezmi si poznámkový blok, napíš si to a maj to jasne pred očami.**

Vždy som Boha žiadal, aby dal môjmu zboru prebudenie a žiadal som o určité počty. V roku 1960 som sa začal modliť: „Bože, daj nám tisíc členov každý rok.“ Do roku 1969 pribudlo každoročne tisíc členov.

Ale v roku 1969 som zmenil myslenie: „Ak Boh môže pridať tisíc členov za rok, prečo by nemohol pridať tisíc členov za mesiac?“

Najprv dal Boh 600, potom začal dávať viac než 1000 ľudí mesačne. Počas jedného roka sme v našom zbore prijali 12 000 nových členov. Potom som zvýšil svoj cieľ a koncom ďalšieho roka sme mali o 15 000 členov viac. Nasledujúci rok som žiadal o ďalších 20 000 členov. Ak máte konkrétne žiadosti, ktoré môžete Pánovi v modlitbe predložiť, a môžete ich skutočne vidieť, potom budete mať vieru prijať to.

Keď som staval našu súčasnú budovu s 10 000 miestami, videl som ju jasne očami svojho srdca už v prvej fáze, skôr než vyliali betón. Stokrát som tou budovou prechádzal a cítil som tam vznešenú prítomnosť Ducha Svätého. Cítil som veľkosť tej budovy a to nadchlo moje srdce. Musíš svoje ciele, svoje žiadosti vidieť tak živo a ostro, až ich budeš môcť skutočne cítiť vo svojom srdci! Ak neskúsiš tento zákon viery, nebudeš mať nikdy vieru prijať odpoveď na veci, o ktoré žiadaš.

Keď sa teraz modlím, vždy sa snažím vidieť v duchu jasné ciele. Chceme vidieť svoje ciele tak živo, až cítim pri modlitbe nadšenie vo svojom srdci. Potom je splnená prvá podmienka.

Maj vrúcnu túžbu

Po druhé, keď už máš jasnú predstavu, mal by si mať vrúcnu túžbu dosiahnuť svoj cieľ. Mnoho ľudí sa modlí nedbalo: „Bože, odpovedz na moju modlitbu,“ a skôr ako odídu zo zboru, zabudnú na všetko, za čo sa modlili. Tento prístup nikdy nevypôsobí vieru a Boží dotyk. Potrebuješ mať vrúcnu túžbu.

Príslovie 10,24 hovorí: „...čo si žiadajú spravodliví, dá Boh.“ Žalm 37,4 hovorí: „Kochaj sa v Hospodinovi, a dá ti žiadosti tvojho srdca.“ Ako veľmi túžiš po tom, aby sa tvoja žiadosť uskutočnila? Aby tvoje požiadavky boli vyplnené, mal by si mať vrúcnu túžbu. Keď

som v roku 1958 začal slúžiť, mal som vrúcnu túžbu mať najväčší zbor v Kórei. Po tomto ciele som túžil tak, že to spaľovalo moju dušu. Stále to vo mne horelo, žil som s tým, spal som s tým, bolo to so mnou všade, kam som išiel. Dnes je to tak, že môj zbor je najväčším zborom na svete.

Ak chcete dosiahnuť svoj cieľ, svoje zámery, je potrebné mať vrúcnu túžbu v srdci. Pokiaľ takú túžbu nemáte, mali by ste stáť pre Pánom v modlitbe a prosiť Ho, nech vloží On svoje túžby do vášho srdca, aby ste mali žhavú túžbu. Rád odpovedá vyčerpávajúcim spôsobom na modlitby ľudí, ktorí majú žhavú túžbu zakúsiť Jeho pôsobenie. Ak máš do červena rozpálenú túžbu dosiahnuť cieľ, za ktorý si sa modlil, budeš mať výsledky.

Modli sa za uistenie

Po tretie, musíš mať podstatu či uistenie. „Podstata“ sa v gréčtine povie „hypostasis“. V slovenčine by to mohlo byť preložené ako „právna listina“. Ak je v tvojom srdci jasne vytýčený cieľ a ak máš vrúcnu túžbu na bode varu, potom by si sa mal modliť, dokiaľ neprijmeš „podstatu“, uistenie.

Keď som raz viedol zhromaždenie na Havaji, prišla za mnou jedna Japonka a pýtala sa ma, ako dlho sa má modliť za uistenie. Povedal som jej, že niekedy to trvá minútu. Ak má pokoj a uistenie v srdci po minúte, nemusí sa ďalej modliť. „Ale“ povedal som, „niekedy to trvá dve minúty, dve hodiny, dva týždne, dva mesiace alebo dva roky; nech už je to akokoľvek dlho, mala by si sa modliť tak dlho, dokiaľ sa nepremodlíš a nezískaš istotu.“

Ľudia západnej civilizácie sú často ponorení do snahy žiť podľa časových rozvrhov. Ich život je zhon, zhon, zhon. A v ňom začínú strácať čas najprv na spoločenstvo s rodinou a s priateľmi, a potom dokonca aj čas čakať na Pána. Všetko musí byť instantné: instantné raňajky, večera pri televízii, pulty s hamburgermi. Všetko musí byť behom piatich minút. Keď idú do zboru, modlia sa: „Bože, odpovedz mi rýchlo. Nemám čas - päť minút - ak neodpovieš rýchlo, tak na to zabudni.“ Nečakajú na Pána.

Američania často zmenili cirkev na kabaret zábavy. V Kórei sme zábavu vypustili. Oznámenia sú veľmi krátke a slovo Božie má jasnú prioritu. Po kázaní Slova máme niekoľko piesní, spoločné modlitby

a končíme. Avšak Slovo Božie je vždy najdôležitejšie.

Bol som pozvaný, aby som hovoril na večerných bohoslužbách jedného zboru v Alabame. Zhromaždenie začalo o siedmej večer. Oznámenia a hudobný úvod trvali takmer dve hodiny. Z toho sedenia som zaspával. Takisto ľudia už začínali byť unavení. Vedúci bohoslužieb za mnou potom prišiel a povedal: „Cho, hovor, prosím, dnes len 10 minút. Večer bude krásna televízna show, chcem, aby si hovoril tak 10 minút.“ Išiel som na ich pozvanie takú diaľku z Kórey, aby som hovoril ten večer iba 10 minút.

V takých zborech nemôžete mať plné Božie požehnanie. V zbore je potrebné mať čas čakať na Pána, chváliť Ho a uctievať, a rovnako tak kvalitne kázať Božie slovo. To buduje vieru. Musíš mať čas čakať na Pána a získať plné uistenie.

Skôr než sme začali stavať našu súčasnú budovu, cítil som, že mi Pán dal do srdca vrúcnu túžbu postaviť budovu, ktorá by mala kapacitu 10 000 ľudí. Lenže keď sme po podpise zmluvy potrebovali na jej postavenie 5 miliónov dolárov, moje srdce bolo plné strachu. Bol som rozochvený, plný strachu a nemal som úplnú istotu. Bol som ako vylakaný králik a tých 5 miliónov dolárov vyzeralo ako Mount Everest. Pre bohatých cudzincov môže byť milión dolárov pomerne málo. Pre Kórejcov je však milión dolárov veľa peňazí. Modlil som sa ako o život. Povedal som: „Pane, začínajú stavať. Ale ja ešte nemám istotu. Nevieť, kde tie peniaze zoženieme.“

Modlil som sa do úmoru. Prešiel mesiac - žiadny pokoj, žiadna istota. Ďalší mesiac uplynul, modlil som sa každý deň do polnoci. Odkotúľal som sa zo svojej postele do rohu, plakal som a vylieval svoje srdce. Manželka si myslela, že som stratil rozum, bol som ako v snách. Tým staraním sa o päť miliónov som skutočne takmer prišiel o rozum.

Modlil som sa takto ustavične celé tri mesiace. Raz ráno ma manželka volala: „Miláčik, raňajky.“ Šiel som z pracovne, aby som si sadol ku stolu a naraz sa otvorili nebesia a do môjho srdca plynulo úžasné Božie požehnanie! Moja duša dostala tú právnu listinu, podstatu a uistenie. Vyskočil som a kričal: „Mám to! Mám to! Mám to!“

Moja manželka sa ponáhľala do kuchyne, a keď som sa na ňu pozrel, bola úplne bledá. Bola vystrašená, držala ma a hovorila: „Miláčik, čo sa ti stalo? Si v poriadku? Posaď sa.“

„Mám to!“ opakoval som.

„Čo máš?“

„Mám päť miliónov dolárov,“ prehlásil som.

Potom povedala: „Teraz už skutočne blázniš, skutočne.“

„Ale miláčik, mám tých päť miliónov dolárov vo svojom vnútri. Rastú! Rastú vo mne!“

Naraz ako by sa tých päť miliónov dolárov zmenilo v malý okrúhliak v mojej ruke. Modlil som sa s istotou. Moja viera sa vzťahovala a ja som zobral tých päť miliónov dolárov; boli moje. Vrúcna túžba spôsobila, že som sa modlil, DOKIAL som nemal „podstatu“ - uistenie, že prostriedky, ktoré potrebujem, budem mať.

Mal som „podstatu“, a keď máš podstatu, právnu listinu, tak nezáleží na tom, či tie veci vidíš alebo nie, musíš ich dostať, pretože z právneho hľadiska ti patria. Premodli sa cez to - modli sa, dokiaľ nebudeš mať istotu.

Keď som sa modlil na začiatku roku 1991, Boh mi dal istotu, že budem mať 700 000 členov zboru. A tak som sa toho domáhal a v srdci som videl tých 700 000 členov. Naplnenie vízie a uistenie v mojom vnútri rástlo, a ako rástla viera vo vnútri, pribúdali viditeľne zodpovedajúci počet nových veriacich. To je tajomstvo: modli sa, dokiaľ nedostaneš podstatu a uistenie.

Hovor Slovo

Po štvrté, mal by si vidieť dôkaz svojej viery. Biblia hovorí, že Boh dáva povstať mŕtvym. To znamená, že Boh tvorí zázraky tým, že povoláva „to, čo nie je, ako by bolo.“

Keď mal Abram sedemdesiatpäť rokov, Boh mu povedal, aby opustil svoju zem, a zaslúbil, že dá jeho potomkom zem Kanaán. Avšak Abram a Sáraraj nemali syna. Boh im syna zaslúbil, a keď prijala uistenie o tomto zaslúbení, zmenil ich mená: „Nebudeš sa už nazývať Abram; tvoje meno bude Abrahám, otec mnohých národov; a svoju ženu nebudeš už nazývať Sáraraj, jej meno bude Sára, kňažná.“ To sa stalo, keď mal Abrahám 99 rokov.

Abrahám možno namietal: „Otče, ľudia sa nám budú smiať. Nemáme doma ani šteňa a Ty chceš zmeniť naše mená na „otec mnohých národov“ a „kňažná? Všetci ľudia v meste si z nás budú robiť bláznov!“

Boh možno povedal: „Ak chceš so mnou spolupracovať, mal by si robiť to, čo ja: Povolávať to, čo nie je, ako keby bolo. Ak nebudeš ho-

voríť slovo viery, ako keby si syna už mal, nedostaneš ho odo mňa.“

A tak si Abrahám zmenil meno. Prišiel k svojej žene a povedal: „Drahá, moje meno je zmenené. Nie som už Abram, ale Abrahám, „otec mnohých národov“, Boh mi meno zmenil a ty sa už tiež nevoláš Sáraraj, ale Sára.“

Raz večer Abrahám pracoval dole v údolí. Sára pripravovala jedlo a volala na svojho manžela: „Abrahám, večera je hotová.“ Tie nové mená sa niesli ozvenou po celej dedine.

Dedinčania prerušili prácu a hovorili: „Počúvajte! Nazýva svojho manžela Abrahámom, „otcom mnohých národov“! Chúďa Sáraraj! Tak veľmi by vo svojich deväťdesiatich rokoch chcela dieťa, že začala manželovi hovoriť „otec mnohých národov“! Prišla o rozum. Je nám jej veľmi ľúto.“

A zrazu počuli z údolia silný barytón. „Sára, už idem.“

„Čože!“ pomysleli si asi prekvapene. „Sára, „kňazná, matka mnohých detí“? Sú v tom obaja. Obaja sa zbláznili.“

Lenže Abrahám a Sára si kritiku obyvateľov mesta nevšímali. Navzájom sa oslovovali ako „otec mnohých národov“ a „kňazná“. A presne tak, ako jeden druhého nazývali, presne podľa toho, čo prehlasovali, mali jedného dňa krásne dieťa Izáka, čo znamená „smiech“.

Bratia a sestry, chcete vidieť úsmev? Chcete vidieť úsmevy u vás doma? Chcete, aby sa ľudia u vás v práci a v zbore usmievali? Používajte jazyk viery! Potom uvidíte, ako sa vo vašom živote „Izák“ rodí znova a znova.

Zázraky sa nedejú po zápasoch naslepo. V duchovnom svete sú zákony, ktoré musíš použiť. Máš nekonečný zdroj vo svojom srdci. Boh v tebe prebýva skrze Ducha Svätého a chce pre teba, keď budeš hovoriť slová viery, robiť krásne veci. Boh ti pomôže dosiahnuť veľké veci. Boh je ten istý, pretože Jahve sa nikdy nemení, nebude sa však prejavovať, **dokiaľ človek nezmení svoj jazyk a nezačne hovoriť slová viery.** Boh použil Mojžiša, Jozuu a ďalších mužov veľkej viery; keď však títo ľudia odišli a Izraeliti odpadli, Boh sa prestal prejavovať vo svojej moci.

Dnes sa Boh chce prejavovať skrze teba práve tak, ako sa pred 2 000 rokmi prejavoval skrze Krista. Je stále rovnako mocný, ako bol vždy, a má plán, ako ťa použiť. Verím, že by som mohol zrovna tak ľahko vybudovať cirkev, ktorá by mala viac než 10 000 ľudí, v Spojených štátoch, v Nemecku alebo v Japonsku, pretože keď Duch Svätý

porodí víziu, nie je táto vízia o cirkvi budovaná v prvom rade vo vonkajšom svete, ale v srdci muža alebo ženy skrze ich vieru.

Čokoľvek sa narodí v tvojom srdci a myslí z Ducha, to sa po tehotenstve v tvojom srdci a v mysli narodí do tvojich okolností. **Sleduj svoje srdce a myseľ pozornejšie než čokoľvek iné. A skrze svojho ducha prídu odpovede do tvojich okolností.**

Keď príde slovo, žiadaj o uistenie, a potom to slovo vyslovuj, pretože vyslovené slovo viery skutočne vytvorí to, čo si povedal. Boh hovoril a bol stvorený celý svet. Tvoje slovo viery je materiál, ktorý Duch Svätý použije, aby tvoril to, o čo si žiadal.

Preto hovor slovo, je to veľmi dôležité. Dnešná cirkev postráda umenie dávať príkazy. Kresťania sa stali večnými žobrákmi, stále len obraciame každú korunu a prehnane šetríme. Mojžiš na brehu Červeného mora prosíkal: „Ó Bože, pomôž nám! Egypťania sa blížia.“ Boh ho pokarhal: „Mojžiš, prečo kričíš? Daj príkaz a Červené more sa rozdelí.“

Je čas, kedy sa máš modliť, sú však chvíle, kedy máš dávať príkazy. Musíš veci najprv premodliť v modlitebnej komôrke, keď však vyjdeš na bojové pole, máš vysloviť tvoriace slovo. Musíš teda v autorite prikázať, aby sa tá vec stala. Keď čítame o Ježišom živote, vidíme, že vždy dával príkazy. Modlil sa celú noc, ale keď vyšiel do prvých línii, dával príkazy a ľudia boli uzdravovaní. Prikázal moru, aby sa utišilo. Prikázal diablove, aby odišiel.

Jeho učeníci robili to isté. Peter prikázal žobrákovi: „**Striebro a zlato nemám, ale čo mám, to ti dám. V mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a chod!**“ Telu mŕtvej ženy Peter prikázal: „**Tabita, vstaň!**“ Chromému v Lystre prikázal Pavel: „**Postav sa priamo na nohy!**“ S autoritou. Hovorili tvoriace slovo a Tabita vstala a chromý muž chodil!

Biblia nám prikazuje, aby sme uzdravovali chorých. Samozrejme, že sa to deje skrze Kristov život v nás. V Jakubovi Biblia hovorí: „**Modlitba viery zachráni chorého.**“ Boh nás jasne žiada, aby sme vo viere hovorili a uzdravovali chorých; v našom zbore sú chorí uzdravovaní podľa toho, ako ma Duch vedie. Postavím sa pred nich a prehlasujem: „Si uzdravený! Postav sa!“ Vyvolávam rôzne uzdravenia a ľudia prijímajú uzdravenia po desiatkach a po stovkách.

Pred niekoľkými rokmi som mal zhromaždenie v jednej západnej krajine. Jedného večera tam bolo natlačených asi 1 500 ľudí a priamo pred mnou sedela pani na vozíčku. Bola tak hrozne pokrivená, že

ma to deprimovalo. Pýtal som sa: „Pane, prečo si ju postavil priamo pred mňa? Keď sa na ňu pozerám, nemôžem konať vo viere.“ Snažil som sa ju pri kázaní nevidieť. Pozeral som sa na jednu stranu a potom som rýchlo otočil hlavu na druhú stranu, pretože pohľad na ňu bol, akoby ma obliali studenou vodou.

Na konci bohoslužieb ku mne náhle prehovoril Duch Svätý: „Chod' a zodvihni ju.“

Odpovedal som: „Duchu Svätý, skutočne chceš, aby som išiel a zodvihol ju? Je tak pokrivená, čudoval by som sa, keby ju zodvihol sám Ježiš Kristus. Nemôžem. Mám strach.“ Odmietal som poslúchnuť.

Avšak Duch Svätý povedal: „Chod' a zodvihni ju.“

Stále som odporoval: „Bojím sa.“

Začal som vyvolávať rôzne uzdravenia, ku ktorým dochádzalo, ako mi ich Duch Svätý ukazoval, ale tú ženu som obchádzal. Najprv bola uzdravená slepá žena. Bola tak vydesená, keď som vyvolal jej uzdravenie, že vykrikla a omdlela. Hneď na to jej oči prehliadli. Ľudia boli uzdravovaní po celej sále. Pokračoval som vo vyvolávaní uzdravení, ale Duch Svätý mi neprestával hovoriť: „Chod' a zodvihni ju.“

Znovu som odpovedal: „Otče, je tak pokrivená, že ma chytá strach.“

Na konci bohoslužieb som to vzdal. Keď pastor povedal, aby ľudia povstali k záverečnej piesni, prekázol som dole a povedal pošepky tej panej, tak, aby to nikto nepočul: „Pani, ak chcete, môžete vstať z toho vozíčka.“ Napriamil som sa a čo najrýchlejšie som odišiel.

Keď som sa rozhladol, všetci začali kričať a tieskať: tá žena vstala a chodila okolo pódia. Ja blázon, keby som ju bol zodvihol na začiatku, ako ma Duch Svätý viedol, v ten večer by bolo bývalo nebo zostúpilo na zem.

Ľudia sa ma pýtajú, či mám dar viery alebo dar uzdravovania. Hľadal som vo svojom srdci, nenašiel som však v sebe žiadny dar. Verím, že Duch má všetkých deväť darov, a keď prebýva vo mne, je to On, kto sa skrze mňa prejavuje, ak je treba, aby niektorý z darov pôsobil a ak som ochotný. Jednoducho mám Ducha Svätého, poslúcham Ho a verím Mu.

Aký dar mám? Poviem vám, aký mám dar - dar odvahy. S takým darom vyjdete vo viere, vedení Duchom Svätým. Biblia nehovorí, že znamenia nás budú predchádzať, hovorí, že nás budú „sprevádzať“.

Musíš vyjsť a znamenia ťa budú nasledovať. Drž sa zákona „inkubácie“, a ako pôjde tvoj život ďalej spoznáš, že tvoju cestu viery sprevádzajú znamenia za znameniami.

Od tej doby, čo je Duch Svätý súčasťou tvojho života, sú všetky Jeho zdroje v tebe. Teraz poznáš základné kroky potrebné k uvedeniu viery v skutok. Rozumej: musíš mať presne vytýčený cieľ, konkrétny predmet. Maj ho vo svojom srdci taký jasný, ako to len ide. Maj vrúcnu túžbu vidieť ho naplnený a modli sa za „podstatu“, uistenie, že sa to stane. Potom hovor o svojich cieľoch slovami istoty, dokiaľ tvoja viera nebude viditeľná!

Keď sa teraz modlím, vždy sa snažím vidieť v duchu jasné ciele. Chcem vidieť svoje ciele tak živo, až cítim pri modlitbe nadšenie vo svojom srdci. Potom je splnená prvá podmienka.

2. KAPITOLA

Štvrtý rozmer

Rovnako ako musíme urobiť určité kroky, aby naša viera mala dostatočnú inkubačnú dobu, je takisto nutné pochopiť kľúčovú pravdu o podstate oblasti viery. Najdôležitejšiu lekcii o podstate oblasti viery som sa naučil zo skúsenosti, ktorá spočiatku nebola veľmi príjemná.

V Amerike služobníci tieto problémy nemajú, ale v Oriente som mal vždy problém kázať o zázračnej Božej moci. Je to preto, lebo budhistickí mníši takisto robia fantastické zázraky. Pred mnohými rokmi umierala v Kórei jedna žena na rakovinu. Žiadny lekár ju nemohol vyliečiť. Prešla mnohými cirkvami, a potom sa dostala k budhistickému mníchovi. Ten ju vzal do jaskyne, kde sa modlilo veľa ľudí, a bola úplne uzdravená. Rakovina zmizla.

V Kórei je veľa ľudí, ktorí praktizujú jogu a uzdravujú chorých pomocou meditácie. Keď ľudia navštívia zhromaždenie japonského Sokagakkai, mnohí sú uzdravení zo žalúdočných vredov, hluchí a nemí počujú a hovoria, slepí vidia. Pochopiteľne, že kresťania, zvlášť letniční, majú vážny problém, ako to vysvetliť. Nemôžeš to jednoducho zhodiť zo stola a povedať, že je to od diabla. Ak však môže tieto veci robiť diabol, prečo by o to skôr nemohla uzdravovať chorých cirkev Ježiša Krista?

Jedného dňa mi bolo veľmi ťažko, pretože mnohí kresťania nepovažovali Božie zázraky za dôležité. Hovorili: „Ako máme veriť v Boha ako jedinečnú Najvyššiu bytosť? Ako máme nazývať Boha jediným Stvoriteľom nebies? Vidíme zázraky v budhizme, v joge a v Sokagakkai. V orientálnych náboženstvách je veľa zázračkov. Prečo by sme mali Boha nazývať jediným Stvoriteľom vesmíru?“

Vedel som, že náš Boh je ten najvyšší Boh, jediný Boh a Stvoriteľ vesmíru, nevedel som však, ako tieto udalosti vysvetliť svojim ľuďom. Urobil som to teda predmetom svojich modlitieb. Postil som sa, modlil a hľadal odpoveď u Pána. Potom prišlo do môjho srdca slávne zjavenie a jasné vysvetlenie. Od tej doby to vysvetľujem pri